

Duik in het surfwalhalla
van Zuid-Spanje

KIKI VAN DIJK
TARIFA

THRILLER

1

JUNI

‘Kom op Pepino, eruit.’ Ze trok aan de blote voet die buiten het bed bungelde. ‘We moeten om half elf op Schiphol zijn.’

Het dons bewoog en ze hoorde wat gegrom, maar het hoofd van haar zoon kwam niet tevoorschijn. Ze zag alleen zijn mobiel onder de lakens oplichten.

‘Jezus mam, het is pas negen uur.’

‘Je moet je koffer nog pakken, schat. We gaan bijna weg,’ probeerde ze haar zoon te verleiden op te staan. ‘De taxi is er over een uur.’

Pepijn draaide zich met een ruk om, zijn blonde haren piekten alle kanten op. ‘Genoeg tijd dus,’ zei hij met één oog halfopen. ‘Ik slaap nog.’

Liv wist dat als ze nu zou aandringen ze ruzie zouden krijgen en daar was ze te moe voor. ‘Oké, hou je dan zelf de tijd in de gaten?’

Zonder te reageren trok hij het dons weer over zich heen. En hoewel ze eigenlijk vond dat ze het niet moest doen, pakte ze toch een stapel T-shirts uit zijn kast en legde die op zijn bureau, boven op een berg verkreukelde papieren en boeken. Met deze chaos was het een wonder dat hij zijn laatste proefwerkweek met voldoende had afgerond.

Nadat ze ook zijn broeken, een trui en zwembroek had klaargelegd, liep ze de kamer uit. De deur liet ze open, zodat ze toch in de gaten kon houden of hij inderdaad zijn bed uitkwam. In haar slaapkamer propte ze haar yogamatje in de koffer, deed de rits dicht en zag dat de tas van Alex al ingepakt bij de deur stond. Ze maakte het bed op, schoof de deur van de inloopkast dicht en staaarde recht in haar spiegelbeeld.

Ze was in de laatste maanden dunner geworden en haar huid zag er vaal uit. De tattoo van een kronkelende paarse orchidee laag in haar hals was nu beter zichtbaar. Ze plukte aan haar haar dat in lange lokken om haar gezicht hing maar kreeg het niet goed in model. De lijntjes rond haar mond leken dieper geworden.

Toch vond ze dat ze er beter uitzag dan ze zich voelde. Haar groene ogen stonden helder en door haar ingevallen wangen kwamen haar hoge jukbeenderen best mooi uit. Dat ze totaal uitgeput was na de eerste reeks festivals was gelukkig niet direct aan haar te zien. Waarschijnlijk leefde ze nog op de adrenaline die het organiseren haar elke keer weer gaf.

Ook Alex leek nog hyper van hun laatste evenementen. Hij had de afgelopen avonden onrustig geslapen en was geregeld midden in de nacht uit bed gestapt. Ze hoorde hem dan door het appartement dolen en soms ging hij zelfs naar buiten voor een wandeling. Het voorseizoen was dit jaar voor hun bedrijf Escape niet meegevallen. De kaartverkoop was goed gegaan, maar bands hadden afgezegd, acts waren verregend en ze hadden zelfs een reeks voedselvergiftigingen gehad bij de foodtrucks. Het gedoe had hen beiden fors aangegrepen.

Ze pakte haar slippers en renschoenen onder de stoel vandaan en legde ze boven op Alex' laarzen in de schoenentas. Ze zag dat de drab van het laatste festival, Behind the flowers, nog aan de zolen plakte. Even twijfelde ze of ze die nu zou schoonmaken, maar besloot dat daar vanmiddag in Spanje nog alle tijd voor was.

Toen Alex vorige week voorstelde om er even tussen-uit te gaan voordat het hoogseizoen zou losbarsten, was ze enorm opgelucht geweest. Ze had meteen hun vaste hotel in Tarifa geboekt en speciaal verlof gevraagd bij de school van hun zoon. Vanwege hun seizoensarbeid had Pepijn recht op tien dagen vrij buiten de schoolvakanties om. Toch deed de rector daar vaak moeilijk over, het was daarom extra fijn toen hij dit keer meteen akkoord ging. Waarschijnlijk waren ze hem liever kwijt dan rijk. Pepijn was de laatste maanden steeds lastiger geworden. Leraren klaagden over zijn brutale gedrag en veelvuldige spijbelacties. Liv had zelfs ontdekt dat hij blowde, maar had hem

daar nog niet mee geconfronteerd. Eerst wilde ze het rustig met Alex bespreken en daar zouden ze de komende week eindelijk tijd voor hebben.

Waar was hij eigenlijk? Ze zette haar koffer naast de tas van Alex en liep de loftachtige ruimte in. De open keuken was al keurig opgeruimd en het marmeren aanrechtblad glom. De kranten in de zithoek waren in nette stapels verzameld en de kussens van de lange bank zorgvuldig opgeschud. Alex was duidelijk alweer actief geweest, stilzitten was niet aan hem besteed. Zijn geliefde track van Oliver Heldens dreunde hard door de Sonos-installatie en ze rook zijn Chanel Blue. Maar hij was zelf nergens te bekennen. Ze draaide de muziek zachter. ‘Lieverd, waar zit je? Ben jij al helemaal klaar om te gaan?’

Ze had verwacht zijn stem uit de televisiekamer te horen maar het bleef stil. Pas toen ze langs de eettafel liep zag ze dat hij op de hoek van het balkon stond te roken. Ze schoof de schuifdeuren open, een kille windvlaag sloeg in haar gezicht. ‘Daar ben je. Heb je het niet koud?’

‘Hier in het zonnetje is het heerlijk. Kom.’ Gekleed in spijkerbroek en trui, maar nog op blote voeten stond hij tegen de reling geleund. Snel drukte hij zijn sigaret uit, opende zijn arm en wenkte haar dichterbij te komen. ‘Het uitzicht is weer betoverend.’

Ze trok de kraag van haar trui wat hoger en kroop diep in zijn armen. ‘Het blijft bijzonder hè, dit ochtendlicht scherend over het IJ?’

Hij knikte. ‘Het water lijkt vandaag wel zilverkleurig.’

Zwijgend volgden ze een cruiseschip in zijn poging om aan te leggen. Zo van dertig verdiepingen hoog leek het net een drijvend flatgebouw, gemaakt van honderdduizenden legoblokjes. Straks zou het schip leegstromen en de gasten als een vloedgolf over het centrum heen storten. Met Escape profiteerden ze van het stijgend aantal toeristen maar als ras-Amsterdammer had ze er moeite mee. De stad leek zijn rauwe karakter te verliezen. Alleen hier in Oost herkende ze de relaxte en wat brutale sfeer van het Amsterdam van vroeger.

‘Een ding is zeker...’ Hij trok haar nog wat dichtertegen zich aan. De zachte wol van zijn trui gleed langs haar wang. ‘Dit appartement is onze beste koop ooit geweest.’

Ze glimlachte. ‘Daar denken de onderburen vast anders over.’

‘Die moeten niet zeuren. Muziek is nu eenmaal mijn leven.’

‘Dat hebben ze wel gemerkt, ja.’ Ze kneep hem in zijn zij. ‘Maar ze kunnen er ongetwijfeld net zo van genieten.’

‘Luister schat.’ Hij gaf een kus op haar haar. ‘Ik zat te denken, als we straks uit Tarifa terugkomen, moeten we echt iets aan het balkon doen. Serieus, kijk nou, alle planten zijn dood en die banken zitten onder de groene aanslag.’

Ze keek niet naar het rommelige terras maar naar hem. Zijn bijna twee meter lange, wat slungelige lichaam oogde nog jeugdig. Aan zijn brede glimlach en gladde, door de zon gebruinde huid, kon je ook niet zien dat hij volgend jaar vijftig zou worden. ‘Eens, maar we hebben natuurlijk

zo weinig tijd gehad, het lijkt wel alsof de lente maar een week heeft geduurd.’

‘Precies. En dan koop ik er meteen zo’n Weber Summit bij. Dat is volgens Duco echt de beste gasbarbecue die er is. En als we hem nou in die andere hoek zetten, dan hebben we alle ruimte voor een lange eettafel en kunnen we...’

‘Ho, ho, wacht even.’ Ze maakte met haar handen een afwerend gebaar. ‘Volgens mij kost dat ding vierduizend euro ofzo.’

Alex pakte haar kin en gaf een zachte kus op haar mond. Hij smaakte naar rook vermengd met tandpasta. ‘Lieve Liv, geniet toch een beetje. Alles komt goed. Dat weet je, toch?’

Ze dacht aan de gammele Jeep die vervangen moest worden en de ligplaats voor de sloep die nog niet betaald was, maar ze begon er niet over. Geld was altijd een heikel punt tussen hen. Ze vond zichzelf niet extreem zuinig maar Alex gaf haar toch vaak het gevoel dat ze wat betreft hun financiën overdreven voorzichtig was. Spaargeld op de bank vond hij zonde. Net als zijn broer Duco gaf hij het liever direct uit aan spullen waar ze ‘in dit leven’ nog van konden genieten.

‘We zullen zien,’ reageerde ze daarom zo neutraal mogelijk. ‘Eerst maar eens een weekje bijkomen.’

‘Helemaal waar. Trouwens, Ricardo, je weet wel die conciërge van het hotel, stuurde net een berichtje dat hij voor ons twee massages voor dinsdag heeft geboekt.’

Ze rolde met haar schouders en nek. ‘Ik kan niet wachten. Echt al mijn spieren zijn stijf en...’

‘Waarom staan jullie in godsnaam hier?’ Pepijn stond in zijn afgezakte joggingbroek op blote voeten in de deuropening. ‘Het is ijskoud.’

‘Ook een goedemorgen, mijn allerliefste zoon,’ antwoordde Alex overdreven vrolijk en wuifde hem een handkus toe. ‘Heb je ook zo’n zin in deze stralende dag?’

Pepijn rolde met zijn ogen. ‘Pa, doe toch eens normaal. Mam, weet jij waar mijn airpods zijn?’

‘Onder je kussen? Als je ermee in slaap valt...’

‘Dan raak je ze kwijt. Ja, dat zeg je altijd. Maar daar liggen ze dus niet,’ gromde hun zoon nu bijna. ‘Ik zoek wel alleen verder.’

‘Dat lijkt mij een uitstekend idee,’ zei ze en ze wilde er nog aan toevoegen dat hij een keer moest proberen te glimlachen, maar Pepijn had zich al omgedraaid en liep met gebogen hoofd terug naar binnen. Hardop mopperend, alsof hij net had gehoord dat de vakantie niet doorging.

Alex grinnikte. ‘Ooit wordt hij weer leuk.’

‘Was jij als vijftienjarige ook zo erg?’ Ze wreef zichzelf warm.

‘Erger nog. Je weet toch, alle agenten in Noord kenden mijn naam.’

Ze keek naar hem op en zag weer kort die ondeugende blik. Die had ze vanaf hun allereerste ontmoeting in Paradiso aantrekkelijk gevonden, nu alweer bijna twintig jaar geleden. ‘Ervaringsdeskundige dus. Dan mag jij hem flink aanpakken komende week.’

‘Ik denk dat het surfen hem goed zal doen. Fysieke activiteit leidde mij ook altijd af. Werd ik relaxter van,’ zei hij terwijl hij op zijn telefoon keek. ‘Nog een half uur, dan staat de taxi beneden. Moet er nog iets gebeuren?’

Terwijl ze de balkondeur afsloot, bespraken ze de laatste klusjes. Alex bood aan alle vuilnis te verzamelen en Pepijn aan te sturen, dan kon zij de planten nog water geven. Sinds hun kerstvakantie in de jungle van Thailand vorig jaar had Liv zich gestort op het verzorgen van palmen. De gids had haar toen zo enthousiast verteld over hun luchtzuiverende werking dat ze het thuis zelf wilde ervaren.

In de winter lag het festivalseizoen zo goed als stil en had ze meer dan genoeg tijd voor de verzorging gehad. Met succes. Ze had inmiddels een klein oerwoud gecreëerd. Ze besproeide de brede bladeren en woelde wat aarde los. De planten herinnerden haar aan de rust van de natuur. Vroeger maakte ze bij het buitenhuis van haar grootouders lange wandelingen in het bos en werkte ze graag in hun moestuin. Nu was de groep waaierpalmen in de hoek bij het raam haar enige link met buiten.

Toen ze terugliep naar de gootsteen om de gieter bij te vullen, ging haar mobiel af. Haar vader. Ze twijfelde, want ze wist dat als ze zou opnemen, ze vast weer te horen zou krijgen dat ze iets fout had gedaan. Maar toch, in een soort reflex, nam ze op.

‘Ja papa, hoe is het?’ vroeg ze en ze draaide de kraan open.

‘Goedemorgen schat, excuses dat ik nog zo vlak voor

jullie vertrek bel,' zei hij. Ze hoorde dat hij wat papieren heen en weer schoof. Waarschijnlijk zat hij nu achter zijn brede antieke bureau dat midden in zijn studeerkamer stond. Het was de enige ruimte in het grote grachtenpand waar hij overdag nog kwam. 'Ik heb even de statuten van Pepijns school erop nageslagen. En het viel mij op dat ze helemaal niet zo positief staan tegenover verlof buiten de vakanties om. Zou je Pepijn niet bij mij laten? Dan hebben Alex en jij echt even tijd voor elkaar en...'

'Pap, alsjeblieft, het is in orde. Het is zelfs wettelijk toegestaan, dat zou je toch moeten aanspreken,' zei ze zo rustig mogelijk. Sinds de dood van haar moeder, alweer meer dan dertig jaar geleden, waren ze met zijn tweeën geweest. Hun levens waren zo met elkaar verweven dat ze het moeilijk vond om boos op hem te worden. 'Twee dagen geleden maakte je je nog zorgen dat zijn cijfers hieronder zouden kunnen lijden, en nu dit weer. We gaan gewoon met vakantie. En Pepijn gaat gewóón mee. Daarmee basta.'

Haar vader zuchtte. 'En zijn tennisteam dan? Kan hij wel een competitieweekend missen?'

'Dat is allemaal geregeld,' loog ze. Ze had geen zin om uit te leggen dat hij uit de selectie was gezet omdat hij nooit kwam opdagen bij de trainingen. 'Maak je nou toch niet zo'n zorgen. Over een week zijn we alweer terug.'

Ze hoorde dat hij in een kopje roerde en een slok nam. Waarschijnlijk had Lotte vlak voordat ze naar huis was gegaan nog een pot thee voor hem gezet. Zolang Liv zich kon herinneren, kwam de Jordaanse hulp elke ochtend

drie uur lang schoonmaken. Lotte was er nu eigenlijk te oud voor, maar ze wilde niet met pensioen omdat ze dan haar vader in de steek moest laten.

‘Oké, het is jullie beslissing,’ zei hij uiteindelijk. ‘Als je maar weet dat ik het een dwaas plan vind.’

‘Dat was mij opgevallen ja,’ zei ze afgemeten. Alex kwam met twee vuilniszakken aanlopen en hij knikte opzichtig richting de keukenklok. ‘Nou, pap, we moeten nu gaan. Ik bel wel als we veilig in Spanje zijn aangekomen.’

‘Dat zou ik zeer prettig vinden. Een goede reis dan maar.’

‘Ja dank je en tot straks.’ Ze stopte haar mobiel snel in haar achterzak en pakte de gieter uit de gootsteen. ‘Schat, ik gooi deze nog even leeg, dan kom ik je helpen met de koffers. Oké?’

Alex zette de vuilniszakken bij de voordeur. ‘Wat had de opperrechter nou weer te klagen?’

‘Hoofdofficier van justitie,’ verbeterde ze hem, terwijl ze wist dat hij haar plaagde. ‘En hij bedoelt het altijd goed.’

‘Maar is vaak irritant,’ vulde Alex aan.

‘Wie is irritant? Hebben jullie het weer over mij?’ Pe-pijn stond ineens met zijn koffer in de hand naast de ijskast. Zijn haar was keurig met gel gestyled en zijn schone spijkerbroek vertoonde geen gaten. ‘Zijn jullie nu nog niet klaar?’

Ze schoot in de lach. ‘Vanwaar ineens deze haast? Heb je soms toch zin om te gaan?’

‘Haha, grappig, mam. Met twee bejaarden op stap is *so boring*,’ zei hij met een lijzige stem, maar ze zag aan zijn

oplichtende ogen dat hij zich wel degelijk verheugde op de vakantie.

Zonder verder overleg rondden ze de laatste dingen af, legde Alex het restje cashgeld van Escape in de kluis en checkten ze alle deuren en ramen. Toen de taxichauffeur zich via de intercom meldde, waren ze net klaar. ‘Geef ons vijf minuten. We komen naar beneden,’ antwoordde Alex tegen het videoscherm. Ze zag dat de chauffeur knikte en terugliep naar zijn auto.

‘Kan je mij even helpen?’ vroeg ze aan Pepijn en ze hield een rugzak in de lucht. ‘Dan heb ik mijn handen vrij voor mijn eigen koffer.’

Zuchtend nam haar zoon de rugzak over en die zakte meteen met een dramatisch armgebaar naar de grond. ‘Fuck, wat zit hier ín? Een stapel bakstenen?’

‘Boeken. Je weet toch dat ik op vakantie graag lees. Maar geef maar hier.’ Ze wilde de tas alweer van haar zoon overpakken, toen ze een grote bobbel in zijn achterzak zag zitten. Haar nek werd warm. Hij zou toch niet zijn stuff mee willen nemen? Ze wees naar zijn bil. ‘Wat heb je daar?’

‘Jouw tas. Dat wilde je toch?’

‘Nee, in je broekzak. Wat zit daar?’

‘Niets.’

Alex keek haar vragend aan, in elke hand een koffer. ‘Liv, wat is er nou? Laat dat joch toch, we moeten gaan.’

‘Nee, ik wil eerst weten wat hij in zijn zak heeft.’ Ze ging nu vlak voor Pepijn staan. ‘Haal het eruit.’

Zonder te knippen bleef haar zoon haar recht aankijken. ‘No way.’

‘Ik meen het Pepijn, haal dat spul er nu uit.’

‘Bemoei je er niet mee.’

‘Hé jij, niet zo brutaal,’ zei Alex ineens geïrriteerd, zijn mond vertrok tot een smalle streep. Hij liet de koffers los, die met een doffe plof omvielen. ‘Luister onmiddellijk naar je moeder.’

Ze zag dat haar zoon en man even kort een blik uitwisselden en toen trok Pepijn een bolletje sokken uit zijn zak. ‘Voor in het vliegtuig. Met slippers krijg ik altijd koude voeten.’

Hoewel ze tegelijk in de lach schoten en ze alle drie duidelijk opgelucht waren dat deze crisis zo snel was opgelost, bleef Liv nog tot in de lift een gek gevoel in haar buik houden. Voor het eerst had ze iets in de blik van haar zoon gezien wat ze niet herkende. En terwijl ze de koffers achter in de kofferbak van de taxi zetten en het vuilnis weggooiden, nam ze zich voor er vanavond nog tegen Alex over te beginnen. Misschien begreep hij beter wat er met hun zoon aan de hand was.